

BEGIN

We waren ergens bij Barstow aan de rand van de woestijn toen de drugs begonnen te werken. Ik weet nog dat ik iets zei van: ‘Ik voel me een beetje licht in mijn hoofd; misschien kun jij het stuur beter overnemen...’ En opeens was er overal om ons heen een verschrikkelijk kabaal en wemelde de lucht van de reusachtige vleermuisachtige beesten die allemaal krijsend rondfladderden en duikvluchten uitvoerden op onze wagen die met de kap omlaag met zo’n 160 kilometer per uur richting Las Vegas reed. En een stem gilde: ‘Jezus christus! Wat zijn dat godverdomme voor beesten?’

Daarna was het weer rustig. Mijn advocaat had zijn hemd uitgetrokken en begoot zijn borst met bier om het bruiningsproces te versnellen. ‘Wat zit je nou te schreeuwen?’ mompelde hij, terwijl hij met gesloten ogen achter een gebogen, Spaanse zonnebril omhoog staaarde naar de zon. ‘Laat maar,’ zei ik. ‘Jouw beurt om te rijden.’ Ik trapte op de rem en stuurde de Grote Rode Haai naar de berm. Beter niet over die vleermuizen beginnen, dacht ik. De arme donder krijgt ze gauw genoeg te zien.

Het was bijna middag, en we hadden nog meer dan 160 kilometer voor de boeg. Het zouden zware kilometers worden. Ik wist dat we heel spoedig allebei volkomen lijp zouden zijn. Maar er was geen weg terug, en geen tijd om te pauzeren. We moesten doorbijten. Het verstrekken van perskaarten voor de legendarische Mint 400 was al aan de gang, en we moesten er tegen vieren zijn om nog aanspraak te kunnen maken op onze geluiddichte suite. Een chic New Yorks sportblad had voor onze

reservering gezorgd, en ook voor deze enorme, rode Chevrolet cabrio die we net hadden gehuurd bij een bedrijf op de Sunset Strip... bovendien was ik nog altijd journalist, dus had ik de plicht *een reportage te maken*, wat er ook van terecht zou komen.

De sportredactie had ook gezorgd voor \$300 contant, waarvan het grootste deel al was uitgegeven aan uiterst gevaarlijke drugs. De kofferbak van de wagen leek wel een mobiel laboratorium van de narcoticabrigade. We hadden twee zakken weed, vijfenzeventig mescalinetabletten, vijf vellen krachtige *blotters*, een zoutvaatje halfvol cocaïne en een veelkleurig arsenaal *uppers* en *downers*, *gillers*, *lachers*... plus nog 1 liter tequila, 1 liter rum, een krat Budweiser, 0,5 liter pure ether en vierentwintig ampullen amylnitriet.

Dat alles hadden we de avond ervoor ingeslagen toen we als gekken door heel Los Angeles County waren gescheurd – tussen Topanga en Watts hadden we alles bij elkaar gegraaid wat we te pakken konden krijgen. Niet dat we het allemaal *nodig* hadden voor deze onderneming, maar als je eenmaal serieus bezig bent een verzameling drugs aan te leggen, ben je geneigd tot het uiterste te gaan.

Het enige waar ik me echt zorgen over maakte was de ether. Iemand die tot zijn nek onder de ether zit, is het meest hulpeloze, onverantwoordelijke, ontaarde creatuur dat er bestaat. En ik wist dat we binnen niet al te lange tijd aan dat rotspul zouden beginnen. Waarschijnlijk bij het volgende tankstation. We hadden bijna alle andere dingen al uitgeprobeerd, en nu... ja, nu was het tijd voor een flinke snuif ether. En dan de volgende 160 kilometer doorrijden in een afgrijselijk snotterend, spastisch coma.

Op ether kun je alleen alert blijven met een heleboel *poppers* – niet allemaal tegelijk, maar gedoseerd, net genoeg om gefocust te blijven als je met honderdveertig door Barstow raast.

‘Dit is pas reizen, jongen,’ zei mijn advocaat. Hij boog zich

voorover om de radio harder te zetten terwijl hij mee neuriede met de ritmesectie en de tekst zo'n beetje voor zich uit kreunde: 'One toke over the line, sweet Jesus... One toke over the line...'

Eén trekje? Arme ziel! Wacht maar tot je die rottige vleermuizen te zien krijgt. Ik kon de radio bijna niet horen... ik hing helemaal opzij met een taperecorder te hannesen die op volle kracht 'Sympathy for the Devil' uitbraakte.

Dat was het enige bandje dat we hadden, dus draaiden we het constant, steeds maar weer, als een soort waanzinnig tegenwicht voor de radio. En ook om het rijritme strak te houden. Een constante snelheid is gunstig voor het benzineverbruik – en om de een of andere reden leek dat toen van groot belang. Ja, bij een onderneming als deze *moet* je zuinig met de benzine omspringen. Niet elke keer weer zo hard accelereren dat het bloed naar je achterhoofd wordt gezogen.

Mijn advocaat zag de lifter veel eerder dan ik. 'Laten we die jongen maar een lift geven,' zei hij, en voor ik er iets tegen in kon brengen was hij al gestopt en kwam die boerenknul op de wagen afrennen met een grote grijns op zijn gezicht. 'Potverdomme! Ik heb nog nooit in een cabriolet gezeten!'

'Is het heus?' zei ik. 'Oké, kunnen we? Ja hè?'

Het joch knikte gretig terwijl we wegscheurden.

'Wij zijn je vrienden,' zei mijn advocaat. 'Wij zijn niet zoals de rest.'

O Jezus, dacht ik, hij is helemaal maf geworden. 'Schei uit met dat geklets,' zei ik scherp. 'Anders zet ik je onder de bloedzuigers.' Hij grinnikte en scheen het te begrijpen. Gelukkig was er zo'n verschrikkelijke herrie in de wagen – de wind, de radio en de taperecorder – dat de jongen op de achterbank geen woord van ons kon verstaan. Of wel?

Hoelang houden we dit vol? vroeg ik me af. Hoelang duurt het voor een van ons allerlei *wartaal* tegen dat jong begint uit te kramen? Deze verlaten woestijn was voor zover bekend ook

de laatste verblijfplaats van de Manson-familie. Zal hij dat lugubere verband leggen als mijn advocaat begint te schreeuwen dat er vlermuizen en enorme duivelsroggen op de wagen neerduiken? Zo ja – tja, dan moeten we hem toch het hoofd afhakken en ergens begraven. Want het spreekt natuurlijk voor zich dat we hem niet zomaar kunnen laten gaan. Hij zou ons onmiddellijk aangeven bij zo'n nazistische politiepост ergens in de rimboe en dan komen ze ons als bloedhonden achterna.

Jezus! *Zei* ik dat? Of dacht ik het alleen maar? Zat ik hardop te praten? Konden ze me horen? Ik keek opzij naar mijn advocaat, maar zo te zien had hij nergens weet van – hij lette op de weg en hield de Grote Rode Haai op zo'n 170 kilometer per uur. Van de achterbank klonk geen geluid.

Misschien kan ik beter even een praatje maken met dat joch, dacht ik. Als ik hem uitleg hoe het allemaal zit, voelt hij zich misschien wat rustiger.

Natuurlijk. Ik draaide me om in mijn stoel en glimlachte breeduit... vol bewondering voor de vorm van zijn schedel.

'Trouwens,' zei ik. 'Er is één ding dat je beter kunt weten.'

Hij staarde me aan zonder met zijn ogen te knippen. Zat hij te tandenknarsen?

'Kun je me verstaan?!' schreeuwde ik.

Hij knikte.

'Prachtig,' zei ik. 'Je moet namelijk weten dat wij op weg zijn naar Las Vegas, want we zijn op zoek naar de American Dream.' Ik glimlachte. 'Daarom hebben we deze auto gehuurd. Het was de enige manier. Snap je dat?'

Hij knikte opnieuw, maar zijn ogen schoten nerveus heen en weer.

'Ik wil je liever zo goed mogelijk informeren,' zei ik. 'Want dit is een ontzettend gevaarlijke opdracht – beladen met enorme persoonlijke risico's... Shit, ik ben het bier helemaal vergeten. Wil je er eentje?'

Hij schudde zijn hoofd.

‘Een beetje ether dan?’ zei ik.

‘Wat?’

‘Laat maar. Ik zal je precies vertellen hoe het zit. Want kijk, zo’n vierentwintig uur geleden zaten we nog in de Polo Lounge van het Beverly Hills Hotel – op de patio natuurlijk – we zaten daar gewoon onder een palmboom toen er zo’n geüniformeerde dwerg op me afkwam met een roze telefoon en zei: “Dit moet het telefoontje zijn waar u al die tijd op hebt zitten wachten, meneer.”’

Ik lachte en trok een blik bier open dat schuimend over de hele achterbank spoot terwijl ik maar doorpraatte. ‘En zal ik je eens wat vertellen? Hij had gelijk! Ik verwachtte dat telefoontje inderdaad, ik wist alleen niet *wie* er zou bellen. Kun je me volgen?’

Het gezicht van de jongen was een masker van pure angst en verbijstering.

Ik lulde maar door: ‘Je moet goed begrijpen dat die man achter het stuur mijn *advocaat* is! Niet zomaar een of andere beunhaas die ik van de Strip heb opgepikt. Shit, bekijk hem maar eens goed! Hij lijkt niet erg op jou en mij, hè? Dat komt omdat hij een buitenlander is. Volgens mij komt hij uit Samoa. Maar dat geeft niks, of wel? Je doet toch niet aan discriminatie?’

‘O nee hoor!’ bracht hij uit.

‘Dat wist ik wel,’ zei ik. ‘Want ondanks zijn ras is deze man uiterst waardevol voor mij.’ Ik keek even naar mijn advocaat, maar zijn gedachten zaten ergens anders.

Ik sloeg met mijn vuist op de rugleuning van zijn stoel. ‘Dit is godverdomme *belangrijk*. Het is *echt waar!*’ De wagen maakte een ijzingwekkende zwieper, trok toen weer recht. ‘Blijf met je poten van mijn nek af!’ brulde mijn advocaat. De jongen op de achterbank keek of hij klaar was om uit de wagen te springen en de risico’s maar op de koop toe te nemen.

Het ging helemaal de verkeerde kant op met de vibraties – maar waarom? Ik snapte er niks van en voelde me gefrustreerd. Was er dan helemaal geen communicatie in deze auto? Waren we afgegleden tot het peil van *stomme beesten*?

Want wat ik vertelde was *echt* gebeurd. Dat wist ik zeker. En het was van het grootste belang, vond ik, dat het doel van onze reis absoluut duidelijk was. We hadden wel degelijk daar in die Polo Lounge gezeten – we hadden er vele uren achtereen Singapore Slings zitten drinken met mescal erbij en bier om het weg te spoelen. En toen het telefoontje kwam, was ik er helemaal klaar voor.

De Dwerg naderde ons tafeltje omzichtig, als ik me goed herinner, en toen hij me de roze telefoon had overhandigd zei ik niets en luisterde alleen maar. Daarna hing ik op en wendde me tot mijn advocaat. ‘Dat was het hoofdkwartier,’ zei ik. ‘Ik moet meteen naar Las Vegas en daar contact opnemen met een Portugese fotograaf die Lacerda heet. Hij heeft alle info. Ik hoef alleen maar mijn intrek te nemen in mijn suite, dan komt hij wel naar me toe.’

Mijn advocaat zei een paar tellen niets, daarna veerde hij plot-

seling op uit zijn stoel. ‘*Godkolere!*’ riep hij uit. ‘Ik geloof dat ik ze *doorheb*. Zo te horen wordt het deze keer echt menens!’ Hij stopte zijn kaki onderhemd in zijn witte viscosse broek met wijde pijpen en bestelde nog wat te drinken. ‘Je zult nog heel wat juridische adviezen nodig hebben voor dit geintje achter de rug is,’ zei hij. ‘En mijn eerste advies luidt dat je een zeer snelle cabrio moet huren en als de sodemieter voor minstens achtenveertig uur uit L.A. moet verdwijnen.’ Hij schudde droevig zijn hoofd. ‘Daar gaat mijn weekend, want ik moet natuurlijk met je mee – en we moeten ons bewapenen.’

‘Waarom ook niet?’ zei ik. ‘Als we er toch aan beginnen, laten we het dan maar gelijk goed doen. We hebben fatsoenlijke apparatuur nodig en een hele stoot poen – al is het alleen maar voor drugs en een hypergevoelige taperecorder, om alles vast te leggen.’

‘Wat is het voor een reportage?’ vroeg hij.

‘De Mint 400,’ zei ik. ‘De rijkst gedoteerde cross voor motoren en buggy’s in de geschiedenis van de georganiseerde wedstrijd-sport – een waanzinnig spektakel ter ere van een of andere vette patser, Del Webb, de eigenaar van het luxueuze Mint Hotel midden in Las Vegas... dat staat er tenminste in het persbericht; onze man in New York heeft het me net voorgelezen.’

‘Tja,’ zei hij, ‘als je raadsman adviseer ik je om een motor te kopen. Hoe kun je anders een geloofwaardige reportage maken van zo’n evenement?’

‘Inderdaad, we kunnen niet zonder,’ zei ik. ‘Hoe komen we aan een Vincent Black Shadow?’

‘Een wat?’

‘Een fantastische motor,’ zei ik. ‘Het nieuwe model is zo’n 10 000 cc, dat is goed voor 200 pk bij 4000 toeren per minuut en dat alles in een magnesiumframe met twee zadels van piep-schuim en een totaal gewicht van net aan 100 kilo.’

‘Dat klinkt wel geschikt voor dit uitje,’ zei hij.

‘Reken maar,’ verzekerde ik hem. ‘Dat monster houdt niet van bochten, maar rechtdoor gaat hij helemaal los. Dan rijdt hij de F-III er nog uit tot hij gaat opstijgen.’

‘Opstijgen?’ zei hij. ‘Kunnen wij dat wel aan?’

‘Jazeker,’ zei ik. ‘Ik bel New York wel om het geld te regelen.’